

Teri Pračet

DŽONI I BOMBA

Treća priča o Džoniju Maksvelu

Preveo
Nikola Pajvančić

Laguna

Naslov originala:

Terry Pratchett
JOHNNY AND THE BOMB

Copyright © Terry and Lyn Pratchett, 1996
Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

Serijal o Džoniju Maksvelu:

1. SAMO TI MOŽEŠ DA SPASEŠ SVET
2. DŽONI I MRTVACI
3. DŽONI I BOMBA

Želeo bih da zahvalim Meteorološkoj službi, Kraljevskoj kovnici i mom starom prijatelju Bernardu Personu – koji, ako nešto i ne zna, zna onoga koji zna – zbog njihove pomoći u prikupljanju građe za ovu knjigu. Gde su istorijski detalji pogrešni, krivica je moja što nisam slušao. Ali ko zna šta se zaista desilo u drugoj nogavici vremena?

PRVO POGLAVLJE

Posle bombi

Bilo je devet uveče, na Glavnoj ulici u Blekberiju.

Bio je mrak i pun mesec je tek ponekad provirivao iza poderanih oblaka. Duvao je jugozapadni vetar a nedavno je protutnjala oluja koja je za sobom ostavila svež vazduh i klizave pločnike.

Jedan policajac je, veoma sporo i dostojanstveno, išao ulicom.

Tu i tamo bi se, iza nekog zatamljenog prozora, nazrela slabašna svetlost. Iznutra su dopirali tihi zvuci ljudi koji žive svoje živote – prigušene note klavira dok neko uporno vežba skale, žagor i povremena provala smeha s radio-aparata.

Ispred nekih izloga bili su nagomilani džakovi peska. Plakat pred jednom radnjom poručivao je: *Kopanjem do pobede*, kao da je to neka nagradna igra.

Na horizontu, u pravcu Slejta, tanki zruci reflektora pokušavali su da otkriju bombardere između oblaka.

Policajac je zašao za ugao i otišao u sledeću ulicu. Bat njegovih čizama glasno je odzvanjao u tišini.

Njegov rejon se pružao sve do Metodističke crkve, i bar u teoriji je obuhvatao i Rajsku ulicu, ali te noći nije, zato što Rajska ulica više nije postojala. Od sinoć.

Pored crkve bio je parkiran kamion. Svetlo je curkalo kroz njegovu ciradu.

Policajac je lupio po ciradi.

„Ne možete tu da parkirate, gospodo“, rekao je. „Kažnjavam vas jednom šoljom čaja!“

Cirada se digla i jedan vojnik je iskočio. Nakratko se videla unutrašnjost kamiona – topao prostor, pun naranđastog svetla, s nekoliko vojnika koji su sedeli oko male peći, obavijeni gustim duvanskim dimom.

Vojnik se iskezio.

„Daj naredniku čaj i nešto da pregrize“, rekao je nekome u kamionu.

Neko je iz kamiona pružio metalnu šolju vrelog crnog čaja i sendvič debeo kao cigla.

„Blagodarim“, rekao je policajac uzevši ih. Naslonio se na kamion.

„I, kako ide?“, upitao je. „Nisam čuo eksploziju.“

„Stokilašica“, rekao je vojnik. „Prošla je skroz do podruma. Vas su ovde sinoć baš razbucali, a? 'Oćeš da vidiš?“

„Je li bezbedno?“

„Naravno da nije“, odgovorio je vojnik vedro. „Zato smo mi i ovde, je l' tako? Ajde.“ Ugasio je cigaretu i zadenuo je iza uha.

„Mislio sam da je vaša dužnost da je čuvate“, rekao je policajac.

„Dva je ujutro, a kiša jedva da staje“, rekao je vojnik. „Kome bi trebala neaktivirana bomba?“

„Da, ali...“ Narednik je pogledao u pravcu uništene ulice. Začuo se zvuk cigala kako se ruše.

„Zvuči kao da nekome ipak treba“, rekao je.

„Šta? Stavili smo znake upozorenja!“, rekao je vojnik „Tek što smo seli da popijemo čaj. Ej!“

Čizme su im zaškrupale po razbacanom kamenju i ciglama koji su prekrivali ulicu.

„Stvarno je bezbedno?“ upitao je narednik.

„Ako neko sruši gomilu cigli na nju onda i nije! Ej! Ti tamo!“

Mesec je izronio iza oblaka. Videli su jednu priliku na kraju onoga što je ostalo od ulice, blizu zida fabrike turšije.

Narednik je stao.

„O, ne“, prošaputao je. „To je gospođa Tahion.“

Vojnik je zurio u sitnu priliku koja je kroz ruševine vukla nekakva kolica.

„Ko je ona?“

„Hajde da budemo tihi, a?“, rekao je policajac, uhvativši ga za ruku.

Uperio je svetlo baterijske lampe i navukao na lice nekakav ljutito-srdačni kez.

„To ste vi gospođa Tahion?“, pitao je. „Ja sam, narednik Bork. Malo je hladno za šetnju u ovo doba noći, a? U stanići vas čeka lepa topla ćelija, šta kažete? Slutim da vas čeka i lep topli kakao samo ako podete sa mnom.“

„Zar ona ne ume da pročita sve ove znake upozorenja? Je l' luda?“, promrmrljao je vojnik u bradu. „Stoji pored kuće u čijem je podrumu bomba!“

„Da... ne... ona je samo drugačija“, rekao je narednik. „Malo... pomerena.“ Digao je glas. „Samo ostani gde si, dušo,

dolazimo po tebe. Ne bi valjalo da se povrediš u ovom kršu, je l' tako?“

„Šta, pljačka kuće?“ upitao je vojnik. „Za to se ide pravo uza zid, za krađu iz bombardovanih kuća!“

„Niko neće da strelja gospođu Tahion“, rekao je narednik. „Znaš, mi je *odlično* poznajemo. Pre neku noć je opet prespavala u pritvoru.“

„Šta je uradila?“

„Ništa. Ako je noć hladna puštamo je da prespava u praznoj ćeliji. Baš sam joj juče dao šest penija i par starih čizama moje majke. Mislim, pogledaj je samo. Dovoljno je stara da ti bude baka, sirotica.“

Gospođa Tahion je stajala i kao sova ih gledala kako veoma oprezno hodaju ka njoj.

Vojnik je video smežuranu malu staricu, obučenu kao za maskenbal, sa mnogo slojeva odeće i vunenom kapom sa kićankom. Gurala je neka žičana kolica. Na njima je bio nekakav metalni znak.

„Tes-ko“,* pročitao je. „Šta li je to?“

„Nemam pojma gde ona nalazi te svoje stvari“, promrmljao je narednik.

Kolica su bila puna kesa i torbi. Ali bilo je i drugih stvari, koje su svetlucale na mesečini.

„Znam gde je *to* maznula“, promrmljao je vojnik. „Iz fabrike turšije!“

„O, pola grada je jutros bilo ovde. Par tegli krastavaca nikome neće smetati.“

„Da, ali to se ne sme. Ej! Gospoja! Dajte da vidim...“

Pružio je ruku ka kolicima.

Nekakav demon, sav u zubima i blistavim očima, iskočio je iz njih i zagrebao ga po ruci.

„Sunce ti tvoje! Ej, pomoz mi da uhvatim...“

Ali narednik je ustuknuo.

„To je Krivac“, rekao je. „Ja bih se na tvom mestu povukao.“

Gospođa Tahion se zacerekala.

„Grom-ptice stižu!“, zakikotala se. „Šta, nema banana? To *vi* mislite, lutkice moja stara!“

Cimnula je kolica i otkasala, vukući ih za sobom.

„Hej, nemojte *tamo*...“, viknuo je vojnik.

Starica je odvušla kolica preko gomile cigala. Deo zida srušio se iza nje.

Poslednja cigla udarila je nešto daleko dole i začuo se metalan zvuk.

Vojnik i policajac sledili su se u trku.

Mesec je ponovo zašao za oblak.

U tami se čulo nekakvo kuckanje. Bilo je daleko i pomalo prigušeno, ali u tom jezercetu tišine oba čoveka čula su ga u samoj svojoj kičmi.

Narednikova noga, koja je bila u vazduhu, polako se spustila.

„Koliko imamo kad počne da otkucava?“, prošaputao je.

Pored njega nije bilo nikoga. Vojnik je brzo odmicao.

Policajac je potrčao za njim i stigao je na pola srušene Rajske ulice pre nego što je svet iza njega iznenada postao izuzetno uzbudljiv.

* *Tesco* – lanac samoposluga u Velikoj Britaniji. (Prim. prev.)

Bilo je devet uveče, na Glavnoj ulici u Blekberiju.

U izlogu radnje s belom tehnikom, devet televizora prikazivalo je istu sliku. Devet televizora prikazivalo je svoje treperave ekrane u prazno.

Novine su poletele duž pustog pločnika, pa se zapetljale u leju cveća na trgu. Vetar je dohvatio praznu limenku piva i zakotrljao je po pločniku sve dok nije udarila u slivnik.

Glavnu ulicu je Blekberijska opština zvala Pešačka i zabavna zona, mada niko nije bio baš siguran šta bi tu moglo biti zabavno. Klupe, lukavo smišljene tako da ljudi ne mogu na njima predugo da sede, to sigurno nisu bile. A ni leje u kojima su tokom čitave godine rasle raznobojne kesice čipsa. Sigurno nisu bila ukrasna stabla. Na nacrtima od pre nekoliko godina izgledala su prilično veliko i lisnato, ali zbog štednje, ovog i onog, niko na kraju nijedno nije posadio.

Noć je zbog neonskih svetala delovala hladno kao led.

Novine su ponovo poletele, pa se omotale oko žute korpe za otpatke u obliku debelog psa s otvorenim ustima.

Nešto je palo u jednoj sporednoj uličici i zastenjalo.

„Kuc kuc kuc! Kuckuc Bum! Jao! Opšta... zdravstvena... zaštita...“

Najzanimljivije u vezi sa zabrinutošću je, mislio je Džoni Maksvel, to što uvek postoji nešto novo zbog čega možeš biti zabrinut.

Njegova drugarica Kirsti je rekla da je to zato što je on takav po prirodi, ali je to bilo zato što ona *ni zbog čega* nije brinula. Umesto toga bi se razbesnela i uradila nešto, ma

šta to *nešto* bilo. On joj je stvarno zavideo na tome koliko je lako donosila odluku *šta* je to nešto i kako je gotovo smesta tačno znala šta da radi tom nečem. Trenutno je većinu večeri provodila spasavajući svet, a vikende spasavajući lisice.

Džoni se samo brinuo. Obično su to bile stare brige – škola, pare, može li se dobiti sida od gledanja televizije i tako dalje. Ali ponekad se neka briga pojavljivala niotkuda, kao neočekivani hit koji zauzima prvo mesto na božićnoj top-listi i baca sve ostale pravo u zaborav.

Trenutno, to je bilo njegovo duševno zdravlje.

„Nije to baš isto kao kada si bolestan“, rekao je Nebrat, koji je pročitao čitavu medicinsku enciklopediju svoje majke.

„To uopšte nije kao bolest. Kada se čoveku desi mnogo toga ružnog, zdravo je biti potišten“, rekao je Džoni. „To ima smisla, je li tako? Mislim, posao propada, tata odlazi a mama samo sedi i puši po čitav dan. Hoću da kažem, da idem okolo osmehnut i govorim: 'Ma, nije uopšte tako loše' – *to* bi bilo suludo.“

„Tako je“, rekao je Nebrat, koji je pročitao i deo o psihologiji.

„E, a moja baka je pre neku godinu pošandrcala“, rekao je Bigmek. „Prvo je počela – jao!“

„Izvini“, rekao je Nebrat. „Nisam pazio gde stajem, ali ni ti ne paziš šta pričaš.“

„To su samo snovi“, rekao je Džoni. „Nije nikakvo *ludilo*.“

Mada, morao je da prizna, bili su to i snovi na javi. Snovi tako stvarni da su mu ispunjavali oči i uši.

Avioni...

Bombe...

I fosilizovana muva. Zašto ona? Našao bi se u tim košmarima i usred svega, video bi muvu. Bila je mala, u komadu ćilibara. Uštedeo je pare da je kupi i napisao školski zadatak o njoj. A nije čak ni izgledala strašno. Bila je to samo muva od pre mnogo miliona godina. Zašto je *ona* u košmaru?

Ha! *Školski profesori?* Zašto ne mogu da budu kakvi bi trebalo da budu i prosto te gađaju nečim kada si nemiran? Umesto toga, svi su se brinuli za njega, pisali poruke njegovim roditeljima i slali ga kod psihologa, mada psiholog i nije bio tako loš i zbog njega je bar gubio matematiku.

U jednoj poruci je pisalo da je „poremećen“. Pa, ko nije poremećen? Tu poruku nije pokazao mami. Sve je ionako bilo dovoljno loše.

„Kako se snalaziš kod dede?“, upitao ga je Nebrat.

„Nije tako loše. Deda ionako skoro sve vreme radi po kući. Ume da pravi odlične prženice. I Iznenađenje iznenađenja.“

„Šta je to?“

„Znaš onu tezgu na pijaci, gde se prodaju konzerve čije su se etikete odlepile?“

„Aha?“

„Pa, on ih kupuje na tone. I moramo da ih pojedemo kada ih otvorimo.“

„Bljak.“

„O, ananas sa ćuftama i nije tako loš.“

Hodali su večernjom ulicom.

To je ono u vezi s nama, mislio je Džoni. Ono *tužno* u vezi s nama jeste to što prosto ni u čemu nismo posebno

uspešni. Zapravo, to i nije najgore. Najgore je što nismo posebno uspešni ni u neuspešnosti.

Evo na primer Nebrat. Kada pogledate Nebrata, pomislili biste da je pred njim lepa budućnost. Crnac je. Bar tehnički. Ali nikada nije govorio „brate“, „snimi ovo“ je upućivao samo nekome ko drži fotoaparata, a reč „majka“ upotrebljavao je samo kada je govorio o svojoj majci. Nebrat je tvrdio kako je rasna predrasuda tvrditi da sva crna deca tako govore, ali kako god da se pogleda, Nebrat je rođen s urođenim nedostatkom kula. *Filatelisti* su bili više kul od Nebrata. Ako biste Nebratu dali bejzbol kapu, on bi je stavio na glavu sa štitom napred. Takav je, pa, *nebrat* bio Nebrat. Ponekad je čak i vezivao kravatu.

E sad, Bigmek... Bigmek *jeste* bio dobar. Bio je dobar u matematici. Recimo. Profesori su ludeli od njega. Bigmeku ste mogli da pokažete neku jezivu jednačinu i on bi rekao da je x jednako 2.75 i bio bi u pravu. Ali nikada ne bi znao *zašto* je tako. „Prosto je tako“, rekao bi. A to *nije* bilo dovoljno dobro. Smisao matematike *nije* u znanju rešenja. Smisao matematike je u prikazivanju kako ste do njih došli, pa makar bila i pogrešna. Bigmek je takođe bio i skinhed. Bigmek, Baza i Skaz bila su trojica poslednjih skinheda u Blekberiju. Bar poslednja trojica koji nemaju svoju decu. A na pesnici je imao napisano MRT, ali samo hemijskom, zato što se onesvestio kada je otišao u salon za tetovažu. I gajio je tropske ribice.

Što se Klimavog tiče... Klimavi čak nije ni spadao u degen. On je *želeo* da bude degen, ali mu nisu dozvolili da se učlani u klub. Večito je nešto petljao s kompjuterima. Klimavi je *želeo* da bude zgužvani klinac s naočarima kao

pikslama koji ume da piše neverovatan softver i postane milioner pre dvadesete, ali bi verovatno prihvatio i da bude samo neko čiji kompjuter ne zasmrda na istopljenu plastiku svaki put kada ga dodirne.

A Džoni...

...ako poludiš, znaš li da si poludeo? Ako ne znaš, kako znaš da nisi lud?

„Nije bio loš film“, govorio je Klimavi. Bili su u Sali „Z“ blekberijskog Odeona. U principu su išli da gledaju svaki film u kome je bilo izgleda da se pojave laseri.

„Ali ne možeš da putuješ kroz vreme a da ne poremetiš sve“, rekao je Nebrat.

„U tome i jeste stvar“, rekao je Bigmek. „To je ono što hoćeš da uradiš. Ja bih rado bio policajac u *vremeplovskoj* policiji. Vратиš se unazad i kažeš: 'Ej, jesi ti Adolf Hitler?' i kad on kaže: 'Ahtung, ja, to biti ja... *Bam-bada-bam!* S pumparicom. Problem rešen.“

„Da, ali recimo da slučajno ubiješ svog dedu“, rekao je Nebrat strpljivo.

„Nema šanse. On nimalo ne liči na Hitlera.“

„A ti ionako nisi neki strelac“, rekao je Klimavi. „Izbacili su te iz Pejntbol kluba, je l' tako?“

„Samo što su bili ljubomorni jer sam se ja prvi setio kako se pravi pejntbol ručna bomba.“

„To je bila *konzerva* farbe, Bigmek. Konzerva od dve litre.“

„Pa, jeste, ali u *kontekstu* je bila ručna bomba.“

„Rekli su da si bar mogao malo da odvojiš poklopac. Šona Stivensa su morali da šiju.“

„Nisam mislio da *doslovno* ubiješ svog stvarnog dedu“, rekao je Nebrat glasno. „Mislio sam da poremetiš stvari tako da se on ne rodi ili da tvoj vremeplov uopšte ne bude izmišljen. Kao u onom filmu kada robota šalju u prošlost da ubije majku dečaka koji će da uništi robote kada odraste.“

„Taj je bio dobar“, rekao je Bigmek, mitraljirajući prazne prodavnice nevidljivim mitraljezom.

„Ali ako se nikada nije rodio, kako onda znaju da je postojao?“, pitao je Nebrat. „To meni uopšte nije imalo smisla.“

„Otkud si ti toliki stručnjak?“, upitao je Klimavi.

„Pa, ja imam tri police video kasete Zvezdanih staza“, rekao je Nebrat.

„Degen!“

„Frik!“

„Bolid!“

„*Elem*“, rekao je Nebrat, „ako promeniš stvari, možda završiš tako što se nećeš vratiti u prošlost i onda ćeš tamo ostati, u prošlosti, samo što tamo uopšte nisi ni otišao, pa ne bi mogao da se vratiš, zato što nisi ni otišao. *Ili*, čak i kada bi mogao da se vratiš, vratio bi se u neko drugo vreme, kao u nekakvu paralelnu dimenziju, jer ako se ono što si promenio nije ni desilo, onda ti ne bi ni otišao, pa bi mogao da se vratiš na neko mesto sa koga nikada nisi ni pošao. I to ti je to – zaglavio bi se.“

Pokušavali su da to skapiraju.

„Ha, moraš da budeš lud da bi uopšte shvatio putovanje kroz vreme“, rekao je Klimavi na kraju.

„Eto prilike da nađeš posao, Džoni“, rekao je Bigmek.

„*Bigmek*“, rekao je Nebrat vrlo značajno.

„Ma, u redu je“, rekao je Džoni. „Doktor je rekao da samo previše brinem.“

„Kakve si testove za mentole morao da radiš?“, upitao je Bigmek. „Je l' bilo onih velikih igli, elektrošokova i toga?“

„Ne, Bigmek“, uzdahnuo je Džoni. „Ništa od svega toga. Samo ti postavljam pitanja.“

„Kakva pitanja? Recimo: 'Dečko, jesi ti mentol?'“

„Bilo bi sigurno vratiti se *daleko* u prošlost“, rekao je Klimavi. „U doba dinosaurusu. Tada ne bi bilo šanse da ubiješ rođenog dedu, osim ako je *baš* star. Dinosaurusi bi bili odlični.“

„Strava!“, rekao je Bigmek. „Onda bih mogao da ih istrebim laserskom puškom! O, da!“

„Da“, rekao je Klimavi, prevrćući očima. „To bi mnogo toga objasnilo. Zašto su dinosaurusi izumrli pre šezdeset pet miliona godina? Zato što Bigmek nije ranije tamo stigao.“

„Ali ti *nemaš* lasersku pušku“, rekao je Džoni.

„Ako Klimavi može da ima vremeplov, onda ja mogu da imam lasersku pušku.“

„O, dobro.“

„I raketni bacač.“

Vremeplov, pomislio je Džoni. To bi *stvarno* bilo nešto. Mogao bi da središ svoj život da bude tačno onakav kakav želiš da bude. Ako se nešto gadno pojavi, mogao bi samo da se vratiš i postaraš da se ne pojavi. Mogao bi da odeš kuda god hoćeš i ništa loše nikada ne bi moralo da se desi.

Okolo njega je dečački razgovor, kao što je to često slučaj, krenuo potpuno iščašenim pravcima.

„Mislim, niko nije dokazao da dinosaurusi *jesu* izumrli.“

„Ma da, naravno, evo ih šetaju na sve strane.“

„Mislim, možda samo izlaze noću, ili su kamuflirani, tako nešto...“

„Stegosaurus sa fasadom od cigle? Jarkocrveni brontosaurus na liniji broj 9?“

„Hej, strava ideja! Išao bi okolo pretvarajući se da je autobus, tako je, i ljudi bi ulazili – ali nikada više ne bi izašli. Ooo-eee-ooo...“

„Neee. Lažni nosevi. Lažni nosevi i brade. Onda, baš kada ljudi to ne očekuju – GRAB! Na pločniku ništa sem para cipela i nekog mnogo velikog tipa u kišnom mantilu, koji se brže-bolje udaljava...“

Rajska ulica, pomislio je Džoni. U poslednje vreme je često mislio o Rajskoj ulici. Posebno noću.

Kladim se da bi se njeni stanovnici složili, ako biste ih pitali je li vremeplov dobra ideja. Mislim, niko ne zna šta se desilo dinosaurusima, ali znamo šta se desilo Rajskoj ulici.

Kada bih samo mogao da se vratim u Rajsku ulicu.

Nešto je zašištalalo.

Osvrnuli su se oko sebe. Između prodavnica polovne odeće i videoteke nalazila se sporedna uličica. Šištanje je dopiralo iz nje, samo što se sada pretvorilo u režanje.

Nije zvučalo nimalo prijatno. Išlo je pravo u uši, pravo kroz Džonijev savremeni mozak i pravo dole u pamćenje usađeno u samu njegovu srž. Kada je jedan davni majmun oprezno sišao s drveta i trapavo se zagegao po zemlji, isprobavajući tu novu ideju „uspravnog hoda“ o kojoj su govorili svi mlađi majmuni, baš je takvo režanje najmanje želeo da čuje.

Ono je govorilo svakom mišiću u njegovom telu: beži koliko te noge nose i penji se na nešto. I ako je moguće, gađaj dole kokosovim orasima.

„Nešto je u uličici“, rekao je Klimavi, osvrćući se za slučaj da u blizini ima zgodnog drveća.

„Vukodlak?“, rekao je Bigmek.

Klimavi se zaustavio. „Zašto vukodlak?“, upitao je.

„Gledao sam onaj film, *Prokletstvo vukodlakove osvete*“, rekao je Bigmek, „i neko je čuo takvo režanje i ušao u mračnu uličicu, i sledeća scena, samo je ležao, a svi njegovi specijalni efekti bili su razbacani po pločniku.“

„Ha“, zadrhtao je Klimavi. „Vukodlaci ne postoje.“

„Idi onda pa mu to i reci.“

Džoni je zakoračio napred.

Na početku uličice ležala su prevrnuti kolica iz samoposluge, ali to nije bilo neobično. Ulicama Blekberija često su lutala krda kolica iz samoposluge. Mada ih nikada nije video u pokretu, ponekad je slutio da odjure čim on okrene leđa.

Prepune crne kese za đubre i brda torbi ležala su oko njih, a bilo je tu i mnogo tegli. Jedna se razbila i iz nje se širio miris sirćeta.

Jedna gomila krpa na sebi je imala patike.

To se ne viđa baš često.

Užasno čudovište se popelo na vrh kolica i zasiktalo na Džonija.

Bilo je belo, ali na nekim mestima smeđe i crno. Bilo je mršavo. Imalo je tri i po noge, ali samo jedno uvo. Lice mu je bilo maska krajnjeg, odlučnog zla. Zubi su mu bili oštri i žuti, dah gadan kao suzavac.

Džoni ga je dobro poznavao. Baš kao i skoro svi ostali stanovnici Blekberija.

„Zdravo, Krivče“, rekao je, pazeći da ne pravi nagle pokrete.

Ako je tu Krivac, i ako su kolica tu...

Pogledao je dole u smotuljak s patikama.

„Mislim da se nešto desilo gospođi Tahion“, rekao je. Drugovi su mu brzo prišli.

Gospođa Tahion je samo izgledala kao gomila krpa zato što je imala običaj da obuče sve što poseduje, jedno preko drugog. Sada su tu bili vunena kapa, nekih dvanaest džempera i ružičasta čipkana suknjica, onda gole tanke noge, pa nekoliko pari štucni i ogromne patike.

„Je l' to *krv*?“, upitao je Klimavi.

„Uf“, rekao je Bigmek. „Bljak.“

„Mislim da je živa“, rekao je Džoni. „Siguran sam da sam čuo stenjanje.“

„Hm... ja znam prvu pomoć“, rekao je Nebrat oklevajući. „Poljubac života i to.“

„Poljubac života? *Gospođa Tahion*? Bljak“, rekao je Bigmek.

Nebrat je delovao veoma zabrinuto. Ono što je delovalo jednostavno izvesti u čistoj i toploj učionici, uz prisustvo instruktora, delovalo je mnogo složenije u mračnoj uličici, posebno zbog mnogobrojnih čupavih džempera. Čovek koji je izumeo prvu pomoć sigurno nije u vidu imao gospođu Tahion.

Nebrat je nevoljno kleknuo. Neodređeno je potapšao gospođu Tahion i nešto je ispalo iz jednog od njenih brojnih džepova. Pržena riba i pomfrit umotani u novine.

„Ona uvek jede pomfrit“, rekao je Bigmek. „Moj brat kaže da vadi bačene novine iz kanti da vidi ima li u njima još pomfrita. Bljak.“

„Hm...“ rekao je Nebrat očajnički, dok je pokušavao da smisli način kako da pruži prvu pomoć a da ništa ne dodirne.

Na kraju ga je spasao Džoni tako što je rekao: „Znam kako da okrenem hitnu pomoć.“

Nebrat je vidno odahnuo. „Da, da, tako je“, rekao je. „Priлично sam siguran da ne smemo da je pomeramo, da ne slomimo neku kost.“

„Ili skorenu prljavštinu“, rekao je Klimavi.

DRUGO POGLAVLJE

Gospođa Tahion

Otkako Džoni pamti, gospođa Tahion je uvek bila tu. Bila je torbarka još u vreme dok su ljudi koristili prave torbe, a ne najlonske kese. Mada bi, možda, pravilniji pojam bio *količarka*.

A ta njena kolica nisu bila *normalna* kolica iz samoposluge. Delovala su nekako veće, žice su izgledale deblje. A bolelo je kao đavo kada bi gospođa Tahion naletela njima na vas, što se često dešavalo. Nije to ona radila iz zlobe – dobro, *verovatno* nije – ali na planeti Tahion drugi ljudi prosto nisu postojali.

Srećom, jedan točak je škripao. A ako niste navikli na brzo uzmicanje kada čujete *škrip... škrip... škrip...* kako se približava, monolog je bio dodatno upozorenje.

Gospođa Tahion je neprekidno govorila. Nikada niste bili sigurni kome se tačno obraćala.

„...kažem ja, to vi meni kažete, a? To *vi* mislite. A ti, samo bi brbljô kažem ja. O da! Reci Sidu! Tol'ko si mršav, da zažmuriš na jedno oko izgledô bi kô igla, kažem ja. O, da.

Zeznuli me! Reci to našim vojnicima! To ti je škrtac, goreg nisam videla!“

Ali često je to bilo samo obično mrmljanje, s povremenim trijumfalnim uzvikom: „*Lepo* sam im rekla!“ i „To *vi* mislite!“

Kolica sa škripavim točkom mogla su da se pojave iza vas u bilo koje doba dana ili noći. Niko nije znao kada da ih očekuje. Niti je bilo ko znao šta se nalazi u svim onim kesama i torbama. Gospođa Tahion je često kopala po kantama i kontejnerima. Zato niko to i nije želeo da ustanovi.

Ponekad bi nestala na nekoliko nedelja. Niko nije znao kuda je išla. Onda, taman kada bi svi počeli da se opuštaju, začulo bi se *škrip... škrip... škrip* iza njih, posle čega bi usledio oštar bol u leđima.

Gospođa Tahion je vadila stvari iz slivnika. Verovatno je tako i stekla Krivca, koji je imao krzno kao donja strana tepiha, slomljene zube i kičmu u obliku bumeranga. Kada je Krivac hodao, što nije bilo često jer se radije vozio u kolicima, obično bi se kretao ukrug. Kada je trčao, uglavnom zato što bi hteo da se tuče s nekim, činjenica da je imao samo jednu i po prednju nogu značila je da će ga zadnje noge pre ili kasnije preteći, i da će se zbog toga užasno razbesniti i pokušati da samom sebi odgrize rep.

Čak je i besni pas Klošara Sida, koji je jednom pojeo policijskog vučjaka, bežao kada bi ugledao Krivca kako se vrti u njegovom pravcu, mahnito se grizući.

Kola hitne pomoći su otišla, s upaljenim svetlima.

Krivac je gledao Džonija iz kolica, zrikav od mržnje.

„Bolničar je rekao da gospođa Tahion izgleda kao da ju je nešto udarilo“, rekao je Klimavi, koji je takođe gledao mačora. Nikada nije bila dobra ideja sklanjati pogled sa Krivca.

„Šta ćemo da radimo sa svim ovim stvarima?“, upitao je Džoni.

„Da, ne možemo tek tako da ih ostavimo“, rekao je Bigmek. „Nije lepo zagađivati okolinu.“

„Ali to su njene stvari“, rekao je Džoni.

„Nemoj *mene* da gledaš“, rekao je Bigmek. „Neke od kesa su *gnjecave*.“

„A tu je i mačor“, rekao je Džoni.

„Da, mogli bismo da ubijemo mačora“, rekao je Bigmek. „Prošle nedelje mi je odrao čitavu ruku.“

Džoni je oprezno podigao kolica. Krivac se držao za njih i siktao.

„Sviđaš mu se“, rekao je Bigmek.

„Otkud znaš?“

„I dalje imaš oba oka.“

„Možemo ujutru da ga odnesemo u Društvo za zaštitu životinja“, rekao je Nebrat.

„Možemo“, rekao je Džoni, „ali šta ćemo s kolicima? Ne možemo tek tako da ih ostavimo ovde.“

„Da, hajde da ih gurnemo s vrha nekog solitera“, predložio je Bigmek.

Džoni je oprezno bocnuo prstom jednu kesu. Malo se pomerila, pa se vratila u prvobitni položaj uz neprijatan, *židak* zvuk.

„Znaš, moj brat kaže da je gospođa Tahion pre mnogo godina ubila svog muža i da je onda skrenula i da njegovo telo nikada nisu našli“, rekao je Bigmek.